

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 14 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant: sekr. sąd. Ewelina Kołodziejczak-Marczak

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2016 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka jawna z siedzibą w G.

przeciwko M.. (...) S.A. z siedzibą w P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M.. (...) S.A. z siedzibą w P. na rzecz powoda (...) Spółka jawna z siedzibą w G. kwotę: 152.681,64 zł (sto pięćdziesiąt dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt jeden złotych 64/100) z odsetkami:

a) od kwoty: 49.808,79 zł ustawowymi od dnia 29 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

b) od kwoty: 59.499,77 zł ustawowymi od dnia 11 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

c) od kwoty: 41.670,29 zł ustawowymi od dnia 9 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

d) od kwoty: 1.702,79 zł ustawowymi od dnia 15 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

I. kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.252 zł.

SSO Katarzyna Krzymkowska

UZASADNIENIE

Pozwem z 12 sierpnia 2015 roku powód FAM-M. (...) Spółka jawna z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego M..pl (...) z siedzibą w P. kwoty 152.681,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż 13 października 2014 roku strony zawarły między sobą porozumienie handlowe, zgodnie z którym pozwany zobowiązał się do sprzedaży towarów znajdujących się w ofercie handlowej powoda, których ceny katalogowe zostały ustalone w załączniku nr 1 do porozumienia. W toku współpracy powód wystawił na rzecz pozwanego faktury VAT: na kwotę 84.808,79 zł, na kwotę 58.678,95 zł i na kwotę 42.575,34 zł. W wyniku zastosowanych korekt faktur i dokonanych przez pozwanego zgodnie z umową zwrotów produktów należności powoda z tytułu drugiej i trzeciej faktury wyniosły odpowiednio 59.499,77 zł i 41.670,29 zł. Dostawy były realizowane przez powoda na podstawie zamówień złożonych przez pozwanego drogą mailową. Wysyłkę i odbiór towarów potwierdzały wystawione przez przewoźnika spedycyjne dokumenty przekazania towarów. 13 lutego 2015 roku pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 15.000 zł, zaś 28 maja 2015 roku – kwotę 20.000 zł. Wpłaty te zostały

zaliczone na poczet pierwszej z wystawionych przez powoda faktur. W związku z brakiem zapłaty pozostałej części należności powód pismem z 19 marca 2015 roku wezwał pozwanego do zapłaty należności za towar objęty pierwszą z wystawionych faktur. Wezwanie to powód ponowił pismem z 26 maja 2015 roku, wzywając jednocześnie do zapłaty za towar objęty pozostałymi fakturami. Wezwania powyższe pozostały bezskuteczne. W drodze wiadomości mailowej powód 24 lipca 2015 roku zwrócił się do pozwanego z żądaniem wyjaśnień na temat zaległości w płatnościach. Pozwany poinformował powoda, iż jakakolwiek spłata należności będzie możliwa od 7 sierpnia 2015 roku. Powód wskazał, iż na kwotę dochodzoną pozwem składają się nieuregulowane należności wynikające ze wskazanych powyżej faktur oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 1.702,79 zł.

23 września 2015 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, a nadto o przeprowadzenie dowodów zawnioskowanych przez powoda z ograniczeniem do tych dowodowych wskazanych przy każdym z wnioskowanych środków dowodowych, a w pozostałym zakresie o oddalenie tych wniosków. W merytorycznej części sprzeciwu pozwany wskazał, iż kwestionuje twierdzenia pozwu co do wysokości i co do zasady. Pozwany nie podniósł w sprzeciwie żadnych innych twierdzeń ani nie przedłożył żadnych dowodów.

W piśmie procesowym z 3 grudnia 2015 roku powód podtrzymał stanowisko zawarte w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest przedsiębiorcą prowadzącym na podstawie wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym działalność gospodarczą w zakresie m.in. produkcji sprzętu sportowego.

Pozwany jest przedsiębiorcą prowadzącym na podstawie wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym działalność gospodarczą w zakresie m.in. handlu detalicznego z wyłączeniem handlu detalicznego pojazdami samochodowymi.

Bezsporne, nadto dowód : odpis z KRS dot. powoda (k. 12-15), odpis z KRS dot. pozwanego (k. 16-21).

13 października 2014 roku powód zawarł z pozwanym porozumienie handlowe, w myśl którego pozwany zobowiązał się do nabywania wybranych produktów oferowanych przez powoda celem dalszej ich odsprzedaży z pełnym prawem zwrotu towaru.

Zamówienia miały się odbywać w drodze mailowej, a powód był obowiązany dostarczyć zamówiony przez pozwanego towar w terminie 14 dni od dnia złożenia zamówienia. W przypadku stwierdzenia braków ilościowych lub jakościowych w dostawie towaru pozwany był obowiązany zawiadomić o tym powoda w terminie 3 dni roboczych, powód zaś w terminie 3 dni roboczych winien dokonać korekty dokumenty dostawy bądź uzupełnić braki towaru.

W porozumieniu ustalono, iż towary dla pozwanego będą dostarczane na adres jego magazynu wysyłkowego, tj. na adres ul. (...), (...)-(...) P..

Ustalono nadto, że zapłata ma nastąpić w terminie 90 dni kalendarzowych od dnia dostarczenia pozwanemu prawidłowo wystawionej przez powoda faktury VAT. Płatność miała następować na rachunek bankowy powoda wskazany w porozumieniu.

Dowód: porozumienie handlowe z 13 października 2014 roku (k. 22-31).

Porozumienie powyższe zostało aneksowane 13 października 2014 roku. W aneksie do porozumienia strony ustaliły termin płatności z tytułu faktur na 60 dni kalendarzowych od dnia dostarczenia prawidłowo wystawionej faktury VAT, a nadto ustalono, iż pozwanemu przysługiwać będzie nie pełne prawo zwrotu towaru, ale 20% prawo zwrotu towaru.

Dowód: aneks z dnia 13 października 2014 roku do porozumienia handlowego z dnia 13 października 2014 roku (k. 32-33).

9 grudnia 2014 roku powód na podstawie zamówienia nr (...) wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 84.808,79 zł. Termin płatności powyższej faktury ustalono na dzień 7 lutego 2015 roku.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 34-36).

19 lutego 2015 roku powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 58.678,95 zł. Termin płatności powyższej faktury ustalono na dzień 20 kwietnia 2015 roku, przy czym w przypadku zapłaty w terminie 7 dni rabat wyniósłby 49% i do zapłaty pozostawałaby kwota 52.501,95 zł, a w przypadku zapłaty w terminie 60 dni rabat wyniósłby 46% i do zapłaty pozostawałaby kwota 55.590,45 zł.

11 marca 2015 roku do powyższej faktury VAT, z uwagi na zastosowanie w niej złych cen produktów, wystawiona została faktura korygująca nr (...), z której wynikał obowiązek zapłaty kwoty 1.179,90 zł w terminie do 10 maja 2015 roku.

13 marca 2015 roku do faktury VAT nr (...) wystawiona została kolejna korekta na kwotę 359,08 zł z uwagi na zwrot przez pozwanego części towaru.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 38-42), korekta faktury VAT (...) (k. 44-45), korekta faktury VAT (...) (k. 47).

9 marca 2015 roku powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 42.575,34 zł. Termin płatności powyższej faktury ustalono na dzień 8 maja 2015 roku, przy czym w przypadku zapłaty w terminie 7 dni rabat wyniósłby 49% i do zapłaty pozostawałaby kwota 38.093,22 zł, a w przypadku zapłaty w terminie 60 dni rabat wyniósłby 46% i do zapłaty pozostawałaby kwota 40.334,28 zł.

Do powyższej faktury wystawiono w sumie 3 faktury korygujące:

- 13 marca 2015 roku korektę faktury VAT (...) na kwotę 262,17 zł z uwagi na zwrot towaru przez pozwanego,
- 31 marca 2015 roku korektę faktury VAT (...) na kwotę 588,17 zł z uwagi na zwrot towaru przez pozwanego,
- 4 maja 2015 roku korektę faktury VAT (...) na kwotę 54,71 zł z tytułu uznania zgłoszonej przez pozwanego reklamacji.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 48-54), korekta faktury VAT (...) (k. 56), korekta faktury VAT (...) (k. 57), korekta faktury VAT (...) (k. 58).

Towar objęty powyższymi fakturami został dostarczony na adres magazynu pozwanego podany w treści porozumienia z 13 października 2014 roku. Odbiór towarów objętych powyższymi fakturami był każdorazowo stwierdzany przez brygadzystów pozwanego podpisem złożonym na spedycyjnym dokumencie przekazania.

Dowód: spedycyjny dokument przekazania z 9 grudnia 2014 roku (k. 73), spedycyjny dokument przekazania z 19 lutego 2015 roku (k. 74), spedycyjny dokument przekazania z 6 marca 2015 roku (k. 75).

13 lutego 2015 roku pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 15.000,00 zł. Kwota ta została zaliczona na poczet faktury VAT nr (...) jako najdawniej wymagalnej.

Dowód: potwierdzenie przelewu z 13 lutego 2015 roku (k. 76).

19 marca 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej należności wynikającej z faktury VAT (...).

Dowód: wezwanie do zapłaty z 19 marca 2015 roku wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru (k. 78-79).

26 maja 2015 roku powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty zaległych należności z tytułu faktury VAT FS (...), a nadto z tytułu faktur VAT FS (...), FS (...) i (...).

Dowód: wezwanie do zapłaty z 26 maja 2015 roku z potwierdzeniem nadania i odbioru (k. 80-81).

28 maja 2015 roku pozwany przelał na rzecz powoda kwotę 20.000,00 zł, wskazując wprost, iż jest to zapłata na poczet faktury (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu z 28 maja 2015 roku (k. 77).

24 lipca 2015 roku powód zwrócił się mailowo do pozwanego o informację, kiedy nastąpi płatność na rzecz powoda z tytułu zaległych faktur VAT wystawionych na rzecz pozwanego. Pozwany poinformował powoda, iż jakakolwiek płatność z jego strony będzie możliwa dopiero od 7 sierpnia 2015 roku. Do momentu wniesienia pozwu pozwany nie uiścił na rzecz powoda żadnej części zaległych należności.

Bezsporne, nadto dowód: zapis korespondencji mailowej stron z okresu 24-31 lipca 2015 roku (k. 82).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych wyżej dokumentów dołączonych do akta sprawy przez powoda. Dokumenty urzędowe stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane, natomiast dokumenty prywatne tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach (zgodnie z art. 245 k.p.c.). Przedstawiona Sądowi dokumentacja w postaci: porozumienia handlowego z 13 października 2014 roku, kopii faktur, potwierdzeń odbioru korespondencji oraz korespondencji mailowej stron nie budziła wątpliwości Sądu. Jej wartość dowodowa jak i wiarygodność nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Pozwany we wniesionym sprzeciwie zawarł jedynie wniosek o oddalenie powództwa. Nie zakwestionował wiarygodności ani wartości dowodowej przedłożonych przez powoda dokumentów, nie zaprzeczył także żadnemu z faktów podniesionych przez powoda. Nie przedłożył przy tym żadnych innych dowodów, a jego wnioski dowodowe ograniczyły się do powielenia tych złożonych przez powoda w pozwie. Należało zatem uznać, iż pozwany de facto przyznał wszystkie okoliczności podniesione w sprawie przez powoda, albowiem przychylił się do wszystkich jego wniosków dowodowych, nie przedstawiając własnych i nie zaprzeczając żadnemu z przytoczonych przez powoda twierdzeń i faktów.

Sąd oddalił wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków: M. Z., W. F. i A. J. z uwagi na to, że wnioski te zostały zgłoszone na okoliczność: „wysyłki przez powoda pozwanemu towarów zgodnie ze zgłoszonymi przez niego zamówieniami; otrzymania przez pozwanego zamówionego przez niego towaru”. Fakty te zostały przez powoda opisane w treści pozwu oraz wykazane powołanymi w sprawie dowodami z dokumentów. Pozwany wniósł o przesłuchanie tych świadków na te same okoliczności i jednocześnie nie zakwestionował faktów opisanych w pozwie, o których mieli zeznawać świadkowie, ani treści dokumentów. Tym samym przeprowadzenie dowodu z zeznań tych świadków nie było celowe dla wyjaśnienia istotnych spornych kwestii i zmierzało jedynie do przedłużenia postępowania. Podobnie zresztą należało ocenić wnioski dowodowe o przesłuchanie stron, jako zmierzające jedynie do przedłużenia postępowania w sytuacji, kiedy żadna ze stron nie wskazała żadnych istotnych spornych okoliczności faktycznych, o których strony miałyby zeznać. Tym bardziej sąd nie miał możliwości poczynić dodatkowych ustaleń wobec niestawiennictwa przedstawicieli stron prawidłowo wezwanych na rozprawę. Nadto należy wskazać, że Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do uiszczenia zaliczki w kwocie 1.000 zł na poczet kosztów stawiennictwa ww. świadków, zamieszkujących w okolicach G., pod rygorem oddalenia powyższych wniosków dowodowych. Pełnomocnik powoda zaliczki nie uiścił, a jedynie wniósł o przesłuchanie ww. świadków w drodze pomocy prawnej przez sąd właściwy dla miejsca ich zamieszkania (powielił w tym zakresie wniosek z pozwu). Sąd, ze względu na zasadę bezpośredniości postępowania dowodowego, wniosku powyższego nie powinien uwzględnić, gdyż w razie dopuszczenia tych dowodów praktycznie całe osobowe postępowanie dowodowe zostałyby przeprowadzone przed innym sądem. W związku z czym wnioski dowodowe o przesłuchanie ww. świadków ulegałyby oddaleniu z uwagi na brak uiszczenia zaliczki na ich dojazd.

Sąd zważył, co następuje:

Między stronami, w ramach zawartego porozumienia handlowego z dnia 13.10.2014 roku, doszło do zawarcia szeregu umów sprzedaży towarów. Ramowa umowa o współpracy regulowała zasady dokonywania zamówień, ustalania cen, dostaw, płatności itp, tj. ogólne warunki sprzedaży, gdzie powód był sprzedawcą, a pozwany kupującym. Zgodnie z art. 535 § 1 Kodeksu cywilnego przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. W niniejszej sprawie powód występował jako sprzedawca, zaś pozwany – jako kupujący, a zatem obowiązki umowne powoda obejmowały przeniesienie na kupującego własności rzeczy i wydanie rzeczy, zaś pozwanego – odbiór towaru i zapłatę ceny. W myśl art. 155 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny, przekazania nieruchomości lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia własności rzeczy co do tożsamości oznaczonej przenosi własność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Mając na uwadze powyższe należało uznać, iż do przeniesienia własności rzeczy objętych umową stron potrzebne było wydanie towaru kupującemu. Jednocześnie w umowie strony ustaliły zasady możliwości dokonywania zwrotu towarów.

Współpraca stron funkcjonowała na podstawie przedmiotowej umowy – porozumienia handlowego. Pozwany zamawiał towary u powoda, a powód dostarczał towary, otrzymując pokwitowanie odbioru oraz wystawiając faktury Vat z wykonanej sprzedaży. W razie dokonania zwrotu towaru, powód wystawiał faktury korygujące, odpowiednio zmniejszające należną cenę. Strony prowadziły korespondencję elektronicznie (w szczególności w sprawach zamówień, czy rozliczeń). Dokumenty doręczane były również pocztą.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu powód podolał obowiązkowi wykazania podnoszonych twierdzeń. Za pomocą wiarygodnych i wyczerpujących środków dowodowych udowodnił on, iż zawarł z pozwanym umowę o współpracy handlowej na określonych w niej warunkach, że umowa ta była przez strony realizowana, że w ramach tej umowy, na podstawie poszczególnych zamówień sprzedał pozwanemu towary i wydał je pozwanemu, który to towar pozwany odebrał, iż dostarczył pozwanemu wszystkie faktury, pozwany zaś nie uregulował należności z tytułu ceny za odebrany towar w wysokości dochodzonej pozwem. Należało zatem uznać, iż powód wykazał realizację swoich obowiązków umownych, tj. spełnienie świadczenia niepieniężnego oraz brak realizacji zasadniczego obowiązku umownego pozwanego, jakim jest zapłata ceny za zakupiony towar.

Pozwany w toku procesu nie wysunął żadnego twierdzenia, które mogłoby stanowić przeciwdowód dla argumentów podniesionych przez powoda. Nie zaprzeczył on bowiem merytorycznie twierdzeniom powoda, nie zaprzeczył konkretnym przytoczonym przez powoda faktom ani nie zawniósł o przeprowadzenie żadnych dowodów mających na celu wykazanie okoliczności przeciwnych lub obalających zasadność twierdzeń powoda. Ograniczył się jedynie do ogólnego zaprzeczenia twierdzeniom pozwu co do zasady i wysokości oraz poparł faktycznie wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodów wnioskowanych przez powoda z ograniczeniem do tez dowodowych wskazanych przy każdym z wnioskowanych środków dowodowych, a w pozostałym zakresie o oddalenie tychże wniosków. Z powyższego stanowiska nie sposób wywieść, czy i jakim faktom pozwany zaprzeczył. Z uwagi jednak na wniosek o przeprowadzenie dowodów zawniósowanych przez powoda i na wykazanie wskazanych w nich tez dowodowych oraz brak sformułowania własnych wniosków dowodowych Sąd uznał, iż pozwany w gruncie rzeczy wnosi jedynie o przeprowadzenie dowodów zawniósowanych w pozwie. Taka zaś postawa procesowa świadczy o przyznaniu twierdzeń podniesionych przez drugą stronę. Faktycznie więc pozwany, nie przedstawiając żadnego merytorycznego uzasadnienia swojego stanowiska, własnych twierdzeń o faktach oraz dowodów, nie wypowiedział się co do twierdzeń strony przeciwnej, a popierając dowody na wykazanie faktu spełnienia świadczenia przez powoda, tym samym przyznał zaistnienie tego faktu. W myśl bowiem art. 230 k.p.c. sąd mógł więc uznać fakty przytoczone przez powoda za przyznane (tym bardziej, że zostały one udowodnione dokumentami i treścią korespondencji mailowej – co stanowiło wynik przeprowadzonej rozprawy), a nadto, zgodnie z art. 229 kpc, nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Nie zmienia tego wniosku również fakt wskazania przez pozwanego w sprzeciwie, iż kwestionuje on twierdzenia pozwu co do zasady

i co do wysokości, albowiem stanowisko to nie zostało przez pozwanego w żaden sposób uzasadnione ani poparte jakimikolwiek dowodami, czy merytorycznymi twierdzeniami, w związku z czym należało uznać je za zmierzające li tylko do przedłużenia postępowania i odsunięcia w czasie uzyskania przez powoda skutecznego tytułu egzekucyjnego przeciwko pozwanemu.

Poprzez brak zapłaty ceny powodowi pozwany naruszył podstawowy obowiązek umowny wynikający z zawartej umowy sprzedaży. Pozostaje to wbrew podstawowej zasadzie prawa cywilnego, w myśl której zobowiązania należy spełniać. Jak stanowi art. 353 § 1 k.c., zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Jak wskazuje A. O., „Najistotniejszym elementem każdej wierzytelności jest przysługujące wierzycielowi uprawnienie do żądania od dłużnika świadczenia, które przybiera postać roszczenia, gdy strony stosunku są już indywidualnie oznaczone, a samo świadczenie skonkretyzowane” (por. A. Olejniczak, Komentarz do art.353 Kodeksu cywilnego, w: A. Kidyba (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna, LEX 2014). W niniejszej sprawie powodowi bez wątpienia przysługiwało już roszczenie wobec pozwanego, albowiem świadczenie, do którego był on zobowiązany było skonkretyzowane, strony stosunku indywidualnie oznaczone, a samo świadczenie było już wymagalne, albowiem termin jego spełnienia już nadszedł. Z uwagi na powyższe uznać należało, iż żądanie pozwu było uzasadnione, a nadto zostało należycie udowodnione, w związku z czym Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku, uwzględniając powództwo w całości i zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę zgodną z żądaniem pozwu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., w myśl którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie zaś z art. 359 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że pozwany opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wobec powoda, a ustawa przewiduje naliczanie odsetek z tytułu braku zapłaty ceny sprzedaży w terminie, a zatem żądanie powoda w przedmiocie zasądzenia odsetek Sąd uznał za zasadne. Zgodnie ze zmienionym brzmieniem m.in. art. 359 k.c. i art. 481 k.c. wprowadzonym ustawą nowelizującą wchodzącą w życie 1 stycznia 2016 roku Sąd orzekł odsetki ustawowe od wskazanych w punkcie 1 wyroku kwot do 31 grudnia 2015 roku, zaś od 1 stycznia 2016 roku zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie wskazanych kwot.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Ponieważ pozwany przegrał spór w całości, Sąd obciążył go całością kosztów procesu, na które to koszty złożyły się: kwota 7.635 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, którą to kwotę Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

SSO Katarzyna Krzymkowska